

K osmdesátinám Siegfrieda Weisse

PAVEL VONIČKA

Je mi potěšením, že mohu na stránkách sborníku *Fontes Nissae* připomenout krásné životní jubileum svého přítele Siegfrieda Weisse, známého fotografa, horolezce a autora řady publikací. Známe se zhruba „pouhých“ dvacet let a velice si vážím našeho přátelského vztahu, který jsme si postupně vytvořili. Sigiho, kterého někdy oslovuji „Slávku“, mám prostě rád. Neznám jej jinak než jako slušného, usměvavého, ochotného a obětavého člověka, z kterého vyzařuje životní optimismus. Nejdříve se ale sluší začít věcnými informacemi.

Siegfried Weiss se narodil 14. října 1933 v Jablonci nad Nisou v česko-německém manželství. Období poválečného odsunu Němců, kdy byla většina jeho příbuzných z tatínkovy strany vystěhovávána, nepatří k nejšťastnějším v jeho životě. Během války navštěvoval německou školu, po válce českou, později vystudoval jabloneckou uměleckoprůmyslovou školu a stal se rytcem kovů. Svému řemeslu i zaměstnavateli – jabloneckému podniku Bižuterie – zůstal věrný po celou svou pracovní kariéru, stejně jako svému rodnému městu.

K lásce k přírodě vedl Siegfrieda již tatínek, ale do party horolezců se dostal až po vojně. Nejobtížnějším vrcholem, kterého dosáhl, byla pískovcová Kobyla v Příhrázských skalách. Později navštívil i hory Střední Asie a pokusil se o výstup na sedmitisícovku Pik Korženěvskaia.

S fotografováním krajiny a přírody začal již v roce 1951 ve Vysokých Tatrách, kam si od strýce vypůjčil měchový aparát na desky 6 x 9. Když k Vánocům 1955 dostal od rodičů fotoaparát Praktica FX s výborným objektivem, odvážil se na jaře příštího roku poprvé fotit na diapozitiv.

Do povědomí veřejnosti vstoupil Sigi Weiss v roce 1978, kdy vyšla kniha *Jizerské ticho*, na které se podílel společně s Wolfgangem Ginzelem a Lubomírem Václavkem. Na knižním veletrhu byla oceněna jako nejkrásnější kniha roku a vyšla v dalších dvou vydáních. Později následovalo osm autorských titulů, většina z nich s vlastními texty: *Český ráj* (1987, druhé vydání 1994), *Rybníky Českého ráje* (1995), *Moje Jizerky* (1996, reedice rozšířená i o polskou stranu hor vyšla v roce 2000), *Skály Českého ráje* (1998), *Lužické a Žitavské hory* (1998), *Kouzelný Český ráj* (2001), *Kryštofovo údolí* (2005), *Píseň o lese* (2010). Poslední z uvedených knih byla vydána ke 150. výročí narození

Siegfried Weiss

jizerskohorského spisovatele Gustava Leutelta, jehož *Kniha o lese* z dvacátých let 20. století už v mládí Sigiho hodně ovlivňovala a zřejmě spoluvytvářela jeho vztah k Jizerským horám. Aby vzdal hold tomuto vzácnému člověku, vybral a přeložil několik částí z jeho *Knihy o lese* a doplnil je svými fotografiemi. Připojil i několik svých vlastních básní z let 1960–1970.

Zmínit je třeba rovněž řadu fotografických výstav, které bylo možné zhlédnout u nás i v Německu a také nástěnné kalendáře vydávané už po několik let nakladatelstvím BUK, v nichž Sigi neopakovatelně zachycuje nejoblíbenější krajiny svého srdce.

Sigi Weiss totiž patří k výjimečným, všestranně umělecky nadaným osobnostem. Kromě výtvarného nadání, které se projevuje nejen v jeho fotografické tvorbě, v celoživotním zaměstnání rytce kovů, ale i v malování obrazů, má také nadání psát verše i krásné texty, které doprovázejí jeho fotografické knihy. A aby byl výčet jeho dovedností kompletní – k jeho zálibám patří rovněž aktivní muzicírování – hraje velice dobře na klavír.

U Sigiho si cením především nevšední skromnost, slušnost a kultivovanost při jakémkoliv jednání, vždy milé přijetí s úsměvem na tváři. Zkrátka noblesnost „staré školy“ ve vystupování, která je pro něho samozřejmostí. Sigiho si nelze představit bez jeho ženy Inky, která je mu celoživotní oporou – vždyť jsou spolu již neuvěřitelných 56 let!

Slávku, přeji Ti pevné zdraví, dobré světlo a stále jistou ruku na spoušti a těším se, že každé další setkání s Tebou mi opět dodá energii a optimismus do dalších dní.